

České sdružení obětí dopravních nehod

Dopravní nehody a jejich oběti

MAXDORF

Autor

České sdružení obětí dopravních nehod

Editori

Ing. Michal Vaněček, Ph.D., MBA

PhDr. Stanislav Hájek

Upozornění

Toto dílo, včetně všech svých částí, je zákonem chráněno. Každé jeho užití mimo úzké hranice zákona je nepřípustné a je trestné. To se týká zejména reprodukování či rozšiřování jakýmkoli způsobem (včetně mechanického, fotografického či elektronického), ale také ukládání v elektronické formě pro účely rešeršní i jiné. K jakémukoli využití díla je proto nutný *písemný souhlas* nakladatele, který také stanoví přesné podmínky využití díla. Písemný souhlas je nutný i pro případy, ve kterých může být udělen bezplatně.

České sdružení obětí dopravních nehod
DOPRAVNÍ NEHODY A JEJICH OBĚTI

© Ing. Michal Vaněček, Ph.D., MBA; PhDr. Stanislav Hájek (editoři), 2022

© Maxdorf, 2022

© Nadace T-SOFT Eternity, 2022

Photo © společné akce sdružení, 2022

Vydali:

MAXDORF s. r. o., nakladatelství odborné literatury, Na Šejdru 247/6a, 142 00 Praha 4,
e-mail: info@maxdorf.cz, *internet*: www.maxdorf.cz

Nadace T-SOFT Eternity, Podolská 1486/10, 14700 Praha 4,
e-mail: info@nadaceeternity.cz, *internet*: www.nadaceeternity.cz

Odpovědný redaktor: Ing. Michal Vaněček, Ph.D., MBA

Grafická úprava: DESIGN STUDIO MAXDORF

Sazba: Veronika Mrázová

Tisk: Books Print s. r. o.

Printed in the Czech Republic

ISBN 978-80-7345-742-6 (Maxdorf s.r.o.)

ISBN 978-80-907321-4-8 (Nadace T-SOFT ETERNITY)

Úvod

Několik příběhů s tragickým koncem se na první pohled již svým názvem zdánlivě vymyká řadě knih vydávaných od roku 2010 Nadací T-SOFT ETERNITY pod značkou Mluv se mnou, ale do jisté míry tematicky navazuje na předchozí knihu *Není vrah jako vrah*.

Řadu let se věnujeme příběhům pacientů, lidí se zdravotním postižením, příběhům, kde si klademe za cíl hovořit o věcech, o kterých se nemluví, které jsou nebo byly považovány ve společnosti za tabu.

Mluv se mnou zde dostává zdánlivě jinou souvislost.

V této knize se zabýváme osudy lidí, jejichž blízcí zahynuli v důsledku dopravní nehody. Jsou to osudy, které, podobně jako vážná nemoc, zasahují zásadním a nevratným způsobem do života obětí, pachatelů i jejich rodin.

Příběhy jsou autentické, napsali je blízcí obětí. Do textu nebylo nijak zasahováno. Příběhy jsou v úvodu doplněny pohledem několika odborníků. Knížka se tak stává materiálem, který může být užitečný pro odborníky, ale i čtením pro laickou veřejnost, čtením, ze kterého jde místy mráz po zádech. A které může vést k zamyšlení, kdykoliv sedáme do auta. A měl-li bych říci jediné doporučení všem řidičům, pak by znělo: „V každém okamžiku se snažte snížit potenciální riziko situace, které se účastníte.“

Michal Vaněček

*Předseda správní rady
NADACE T-SOFT ETERNITY*

Slovo Jany Neusarové, dlouholeté členky Českého sdružení obětí dopravních nehod

---

Bolest – trauma – obrovský stres – nová životní situace, ale také sdílení – porozumění mezi lidmi s podobnou zkušeností – sou-náležitost – touha pomáhat druhým. To jsou asi hlavní pojmy, které si vybavím v souvislosti s naší prací v Českém sdružení obětí dopravních nehod.

V našem občanském spolku jsem od roku 2006 pracovala jako psychosociální poradkyně a vedoucí poradenské kanceláře, dále od roku 2015 jako koordinátorka preventivních projektů (včetně vzdělávacích a osvětových projektů) a také jako zástupkyně našeho spolku a ČR v zahraničních organizacích – především v Evropské federaci obětí silničního provozu a Evropské chartě silniční bezpečnosti.

S klienty jsem však v kontaktu stále v rámci našich volnočasových programů a byla jsem u zrodu spolku už v roce 2004 (tehdy ještě jako studentka psychosociálních studií Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze).

Za dobu 18 let této práce jsem se setkala s řadou lidí, ať už pozůstalými či přímými účastníky nehod, kterým vážná dopravní nehoda změnila život od základů. I přes počáteční nevoli, nechuť žít, pokračovat, řešit další problémy po dopravní nehodě jsem byla svědkem intenzivní duševní proměny u jednotlivých klientů, kteří našli odvahu dál fungovat a být. A to přestože zažívali ve dne v noci chvíle, kdy je bolelo i dýchat, probudit se do nového dne. Byla a je to životní lekce, která mě toho hodně naučila. A taky vzala pocit samozřejmosti a lehkosti.

Mirek – syn, táta, manžel, děda

Vzpomínka dcery

Pro dnešní čtenáře bych chtěla zdůraznit, že popisované události se staly v roce 1994, kdy ještě nebyly mobily ani internet, platební karta byla výjimkou, systémová komunikace mezi policií, záchranáři a hasiči nebyla žádná, a tudíž by se v současné době určité situace, jak jsem je zažila já tenkrát, už nestaly, alespoň v to doufám. Dnes tragické zprávy chodí rodině oznamovat policejní psycholog a taktiku a empatii se učí na policejní škole. Každý rok zemře v důsledku dopravní nehody asi 500 lidí, ta naše má ten rok pravděpodobně číslo 1.

Ježíšek

Je 24. 12. 1993, kapr sněžený, dárky rozbalené, děti již spí se šťastným výrazem na tváři. Moji rodiče se chystají k odchodu z našeho barrandovského bytu, kde bydlíme s manželem a našimi dvěma dcerami. Zítra jedou na hory po roční pauze, protože tátovi před rokem operovali krční páteř. Ještě jedna pusa a přání šťastné cesty, už byl na třetím schodu do přízemí, když se otočil

a zamával: „Ahoj.“ A já opřená mezi dveřmi taky zamávala, ten jeho úsměv na chodbě vidím dodnes, jako by to bylo včera, a až později jsem si uvědomila, že se se mnou nikdy dříve takhle neloučil.

Nový rok

Je 3. 1. 1994 – pondělí. Den jako každý jiný, manžel šel do práce, dcery si hrají, připravuji oběd, z kuchyně vidím na hlavní ulici, kam můj pohled přitahují svým houkáním dvě sanitky, které vyjíždějí někomu na pomoc. Dvě najednou, to bude vážné, pomyslím si – *až zpětně jsem si uvědomila, proč mě tak zaujaly, jely k oné nehodě*. Sedím v obýváku a přepisuji kalendář. V noci sice mrzlo, ale teď svítí sluníčko a je modré nebe. Včera se naši vrátili z hor a manžel mi párkrát řekl, ať jim zavolám, jak dojeli a jak se měli. Říkám mu: „Zavolám jim zítra, teď určitě vybalují, máma dává prádlo do pračky, táta je ve vaně, nebudu je rušit, zavolám jim zítra, to už bude klid“ – *když vás napadne něco udělat, udělejte to hned a neodkládejte to na později*.

Je 12.30, já jsem v kalendáři zrovna v červnovém týdnu, kdy máme s tátou narozeniny. On mě totiž dostal ke třicátým narozeninám, on 19. a já 20. června, takže všechny narozeniny oslavujeme spolu. Zazvoní telefon, zvednu sluchátko: „Haló, jste Dana, dcera pana Miroslava Vondráčka? „Ano“ „Tady Policie České republiky, váš tatínek dnes ráno zahynul při dopravní nehodě, my jsme teď u vaší maminky v bytě, ale potřebujeme odejít, bylo by lepší, aby tady nezůstala sama.“ „Počkejte, co se stalo!“ křičím zoufale a nějak mi nedochází nic z toho, co jsem slyšela ze sluchátka. „No, váš otec měl ráno autonehodu, zraněním podlehl, teď jsme to oznámili vaší matce a na její žádost voláme vám, až pojedete kolem

Vánoce 1989

Kongresové, stavte se tam pro jeho věci, podrobnosti nevíme.“ Chvilé zatmění... došlo mi to. Táta, můj táta, nežijel! Cvak, mysl se přepíná na autopilota, dělá to tak vždycky, když jsem v krizi, nějaký pud sebezáchovy, abych se nesložila, můj mozek přepne na automatiku. „Prosím vás, jděte zazvonit na sousedku na patře, je určitě doma, ať u nás počká s maminkou, než přijedu, děkuji, na shledanou,“ už mi tečou z očí slzy, mám mokré tričko. Příběhnou holky: „Mami, proč brečíš?“ „Protože máme dědečka už jen na fotce,“ vypadlo to ze mě jako fakt. Volám manželovi do práce, přijede do hodiny, pak беру do ruky Zlaté stránky, musím najít nějakou pohřební službu co nejbliž, bude potřeba zařídit tolik věcí, v hlavě se mi tvoří seznam. Bože, já jsem tak nesnesitelně praktická, čím větší krize, tím více se chovám jako stroj. Pláču, pro slzy nevidím, nemůžu být sama, vezmu mladší dceru do náruče, je jí rok a půl, starší jsou tři, a jdu do přízemí k sousedce, ve dveřích si vzpomenu na to poslední zamávání. Autopilot na chvíli vypadne a já podklesávám, musím dojít o patro níž, tam se můžu sesypat, ale musím tam dojít, říkám si v duchu, a zase jako automat jdu po schodech dolů. Sotva Alena otevře, stačím jí předat malou Adélku, a už se kácím k zemi, tohle nezvládnou, to nepřežiju, probíhá mi hlavou v mrákotách. Je fajn, když máte dobré sousedy, díky za těch pár úžasných let, co jsme bydleli v jednom domě.

S manželem jsme jeli pro mámu, cestou jsme se zastavili v Kongresové na policii pro věci a hlavně zjistit, co se vlastně stalo. V hlavě mám tisíce otázek, ale největší je PROČ? Proč on, proč mě, proč teď, proč... proč... proč... Když konečně najdu ty správné dveře, moc se toho nedozvím, jen to, že v 9.20 ráno se stala autonehoda v ulici Radotínská, auto bylo omotané kolem sloupu veřejného osvětlení, nebylo poznat, odkud a kam jelo, byli tři zranění a řidič jim podlehl. Sanitky jely z Barrandova – je to nejbližší, odvezly je do různých nemocnic, kam, to se neví. *Vždyť jsem je ráno viděla, ty sanitky.* Auto odvezla odtahovka na nějaké vrakoviště. „Převzmete si jeho věci, když jste tady, nebo si pro ně přijede jeho manželka?“ zněla otázka na mě. „Ano, převezmu,“ říkám tiše a koukám, jak ze skříně policista vyndává velkou žlutou obálku, rozlepuje ji a vysypává obsah. Nevím, co jsem čekala, ale tohle a takhle? Doklady, látkový kapesník, drobné, klíče od bytu, klíče od auta, protokol s obsahem.

Jenda

Vzpomínka partnerky

Den 5. června 2019 se už navždycky stane dnem, který můj život rozdělil tlustou nesmazatelnou čarou na PŘEDTÍM a POTOM.

Bylo to ráno jako malované. Poslední tři týdny jsem měla pocit, že už snad ani nemůžu být šťastnější. Jen pouhý rok a půl po našem Honzíkovi se nám totiž narodila dcera Amálka. Tak dlouho jsme čekali, jestli se nám poštěstí mít děti, a najednou to bylo tady a my byli najednou ne tři, jak jsme doufali, ale dokonce čtyři.

Bylo to ráno jako mnoho předešlých. Za okny už od svítání slibovalo nebe nádherný letní den. Čekala jsem na Jendu, až se vrátí z noční směny na záchranné službě, kde pracoval, kde jsme pracovali oba, než jsem nastoupila na rodičovskou dovolenou. Před odjezdem z práce mi ještě volal. Řešili jsme spolu běžné provozní věci, co se týče nákupů a podobně. Kolikrát jsem si v dalších dnech, které potom přišly, představovala, co všechno bych mu byla bývala řekla, kdybych věděla, že je to naposledy, co spolu mluvíme. V ranním shonu s péčí o dvě malé děti jsem si ani nevšimla, kolik uběhlo času od našeho telefonátu a že Jenda stále není doma. A pak zazvonil telefon.

Karel

Vzpomínka manželky

Nikdy by si člověk nepomyslel ani v tom nejhorsím snu, že se mu něco podobného může vůbec stát. Byli jsme spokojená rodinka do toho osudného dne 28. 4. 2020. Manžel, vášnivý cyklista, si toho dne k večeru vyjel na obvyklý trénink. Místo jeho návratu nám přišla kriminálka oznámit, že měl tragickou nehodu u Janovic nad Úhlavou. Auto dostalo smyk, kde zrovna manžel jel. Nepodařilo se ho už zachránit. Nikdy nepochopím tu osudnou vteřinu a říkám si stále proč? Zůstaly mi po něm aspoň naše dvě milované holčičky Lucinka – tenkrát jí bylo 5 roků – a čerstvě narozená Terežka – 2 měsíce. Nikdy se nesmírím s tím, že holčičkám takhle krutě osud sebral navždy tatínka a mně milovaného manžela. Dnes už nám nezbývá nic jiného než ho mít stále v srdci a žít ze vzpomínek na něho.

Martina Dvořáková

Jela pro dceru, nevrátila se ani jedna

Vzpomínka otce a dědečka

Devatenáctý únorový den roku 2007 se stal osudným pro tři krásné ženy. Jejich životy vyhasly na zdánlivě přehledné a bezpečné komunikaci z Rokycan do Štáhlav.

Maminka malé Terezky jela ráno pro dcerku do Blovic, která trávila víkend u šťastné babičky. Jenže při zpáteční cestě na rovném úseku silnice jim vjel do dráhy nesevědomitý řidič nákladního vozidla. Nezkontroloval předtím stav automobilu a došlo k defektu levé přední pneumatiky. Neovládaný stroj přešel do protisměru, kde při čelním střetu doslova sešrotoval nevinnou posádku osobního auta. Následky byly strašlivé. Všechny tři ženy na místě zemřely...

„Bylo poledne, když k nám domů přijeli policisté s tragickou zvěstí. Informovali, že při nehodě nikdo z automobilu nepřežil. Toho dne se celé rodině obrátil život naruby. Dědečkovi Pavlovi, babičce Zuzaně, strýci Michalovi a bratrovi – také Michalovi. Přestože od tragédie uplynulo dlouhých patnáct let, vyrovnat se s tím nedokážeme a naše psychika je značně narušená.

Pavel Jedlička, Cheznovice

Pátek třináctého

Vzpomínka dcery

Červen 2003, pátek třináctého... Moje děti Petr a Jirka, tehdy šestileté, byly týden u prarodičů v Chebu. My – já s manželem – jsme v Praze rekonstruovali byt. Osudový pátek třináctého byl krásný letní den a rodiče ho strávili společně s vnoučaty jako obvykle na tenise. Při návratu domů v podvečerních hodinách bohužel zemřela moje mamka před očima mých dětí a mého tatky. Šli po chodníku pod Chebským hradem v místě, kde auta jezdila minimálně a pomalu, protože se jednalo o výletní oblast za městem. Tehdy tam však jel mladý řidič, který nezvládl řízení. Najel na chodník, kde stála maminka, srazil ji a natlačil na přílehlou skálu hradeb. Na místě byla mrtvá. Otec se ji snažil ještě oživovat... Kolemjdoucí zavolali policii, záchranku a vzali děti stranou. Já tou dobou byla nakupovat a zrovna jsem vybírala opalovací krémy, protože jsme měli za týden letět s dětmi k moři. Těšili jsme se na dovolenou a taky na druhý den, kdy vyzvedneme děti a uvidím se s rodiči. Smutnou zprávu jsem se dozvěděla od tatky přes telefon. Většinou mi volala mamka, takže mě trochu zarazilo, když jsem slyšela jeho. V tu chvíli jsem byla sama za volantem cestou z obchodu, a když zvonil mobil, zastavila jsem na kraji. Tatka se ptal, kde jsem, a když zjistil, že jsem za volantem, tak řekl, že mi zavolá později. Napadlo mě, jestli se něco nestalo

klukům, ale prý ne. Vůbec mě nenapadlo zeptat se na mamku. Ta je přece asi u kluků. Hlavou mi šly myšlenky, že se jim asi něco stalo a taťka mi to nechce říct, když řídím. Při druhém volání jsem už byla doma, ale jeho zprávu „Michalko, máma zemřela, nežije...“ jsem nechápala a myslela jsem, že mluví o své matce, mojí babičce, která tehdy ještě žila. Pak jsme přes sebe křičeli každý svoje; já stále dokola, co se stalo, to není možné, co kluci? On brečel a naříkal, že se stalo něco hrozného... Pak převzal telefon můj manžel a řekl, že přijedeme. Bylo kolem 21. hodiny, do Chebu jsme přijeli před půlnocí. Původní sobotní cesta do Chebu měla vypadat jinak... Ani nevím, jestli jsem cestou brečela, byla jsem jak odpojená od okolního světa a stále jen opakovala, že to není možné, že to nemůže být pravda. Nejvíc si vzpomínám na pocit zalknutí, nemožnost dýchat. Musela jsem mít naplno otevřené okénko a dokonce jsem potřebovala jednou zastavit, vyjít ven a dýchat a dýchat... Byl tak krásný teplý červnový večer, tedy noc, a já jsem prožívala dosud nejhorší okamžiky svého života. V Chebu jsme zastavili u domu rodičů, protože se kolem něj přijíždí do města. Doma nikdo nebyl, jak jsem si myslela, protože taťka byl u bratra. Možná jsem si myslela, že je to vše omyl a mamka bude doma. Bohužel nebyla. První šok byl v bytě – mamčina vůně, uklizeno, jen na kuchyňské lince připravené věci na pečení štrůdlu. Toho vynikajícího, který mamka uměla. Ano, měli jsme přijet, tak přece musela upéct... Venku na šněře se sušilo prádlo. To jistě ráno honem pověsila s tím, že ho večer sundá. A desítky dalších takových drobností, které už nikdy neudělá. Taťka byl u bráchy, jak jsem tušila. Seděl tam zhroucený, zničený, zestárlý o X let. Měl na sobě bílou košili potřísněnou mamčinou krví... Stále opakoval, co se stalo, že toho kluka (řidiče) měl zabít... Že on tady nechce být dál a chce jít za mamkou. Popisoval, jak se snažil mamku oživovat, a stále opakoval ten hrůzný zážitek, kdy držel její rozbitou hlavu v ruce... Pořád dokola, že jsem neměla sílu to poslouchat a nenašla jsem slova útěchy. Jen jsem seděla vedle něj a držela ho za ruku. I když byl taťka tvrdák, racionální a nic ho nepoložilo, neuměla jsem si představit, jak toto zvládne, jak s tímto zážitkem bude žít dál. A co naši kluci? Vždyť byli pár metrů od té tragédie. Co to s nimi udělá, jak s nimi mluvit? Nikdo jsme nevěřili a nechápali, co se stalo, a mysleli jsme si, že ráno se probudíme z toho strašného snu. Děti spaly u bratra, kde byla

i neteř se synovcem. Nechali jsme je spát a ráno jsme je vyzvedli. Byli zamlklí a vyptávali se na babičku a že by toho řidiče nejradši... Toto vše proběhlo od pátku do soboty. Začala jsem s bratrem řešit, co bude třeba zařídit, co se bude vlastně dít dál a jak to vše zvládne taťka. Po neděli nás navštívil vyšetřující policista, protože potřeboval taťkovu výpověď. Byl slušný, citlivý, projevoval účast. Odvezl nás na služebnu, aby sepsali protokol a předali nám osobní věci z místa činu – šperky, doklady... Při převzetí šperků mě nejvíc zaujaly a téměř šokovaly hodinky. Měly naprasklé sklo, přetržený řemínek, ale šly... navzdory tomu, že pro nás se čas zastavil, ony šly a šly... Stále mám ten obraz před očima, jako bych tu situaci sledovala někde mimo mé tělo. Pak si nejvíc uvědomuji, že jsem nemohla skoro mluvit, jak jsem měla sucho v ústech. Seděla jsem vedle taťky, držela ho za ruku a prvně jsem trochu souvisle slyšela, co se stalo. Je zvláštní, jak přesně si pamatuji události toho smutného dne, téměř každou hodinu, a těch dalších do pohřbu. S mamkou jsem si telefonovala ten den po obědě, kdy mi říkala, že se chystají na tenis. To bylo naposledy, kdy jsem ji slyšela...

Ztráta mamky bolela moc, byla to zbytečná smrt. Všichni jsme se s tím těžce vyrovnávali. Taťka do roka vážně onemocněl, ale našťastí bojoval a zůstal tady ještě 16 let. Ze všeho nejvíc mu pomohl tenis, který hrál až do svých 80 let, a přátelé kolem tenisu. To byla jeho druhá rodina. Pak se vždy potěšil, když mohl být s vnoučaty. S bratrem jsme taťkovi pomáhali s domácností. Naštěstí byl samostatný a soběstačný, takže neměl problém žít sám, a ani nehledal náhradu za mamku. Zůstal v bytě, kde bydleli spolu, až do své smrti.

Byl to strašný rok, a přitom začal tak dobře. Vzpomínám si, jak jsem si v duchu jen tak přemýšlela, že jsem spokojená – děti jsou zdravé a šikovné, milé, chystají se do první třídy, mám fajn manžela, rodiče jsou v pořádku, máme práci, bydlení... Do půl roku bylo vše jinak. Po smrti mamky jsem nejvíc bojovala s obrovskou únavou, vyčerpáním. Fungovala jsem jako robot. Děti začaly chodit do školy, já jsem změnila zaměstnání. Spát jsem chodila snad dřív než děti a tehdy mi byl velkou oporou manžel. Mamka mi chyběla, stále jsem jí chtěla zavolat, jak jsme byly zvyklé. V ulicích jsem ji viděla v podobných postavách. Záviděla jsem cizím matkám s jejich dospělými dcerami, které jsem potkávala, a v duchu jsem si říkala, važte si této chvíle, večer může být vše jinak.

Nejhorší den mého života

Vzpomínka matky

V neděli 10. března 2019 mne ráno v 7 hodin probudilo nezvykle dlouhé vyzvánění. Policie: Váš syn leží v nemocnici v Motole, je mimo ohrožení života.

Okamžitě jsme s mužem odjeli z Děčína do Prahy. Tak nekoněčná cesta, spousta nevyřčených otázek a hrůza. Vnitřní třes ve mně nepřestával a muž často opakoval: „Hlavně, ať nemá poškozený mozek.“ Na odd. ARO jsme šli s tlukoucím srdcem. Náš chlapec Ondra ležel odevzdaně, byl z velké části zafačován, část hlavy, z důvodu velkého otoku, měl odkrytou. Přišli dva lékaři, pan docent nám sdělil, že v noci našeho chlapce přivezli, po střetu s vozidlem došlo k velkému poškození mozku, silnému krvácení a otoku. Prognóza velice špatná, pokud přežije, zůstane ležícím pacientem. Muž se sesunul do rohu místnosti, já jsem tupě zírala na lékaře, neschopna slov, slz. Druhý lékař – vysoký muž – mě oběma rukama obejmul, jako by ze mně chtěl na malou chvíli sejmut to velké břímě příšerné bolesti.

Z místnosti jsme odcházeli jako dva naprosto zlomení lidé. Jak dál, co dál, jak toto sdělit našemu mladšímu chlapci Martinovi. Vše je tak šílené, náš syn, zdravý, pln plánů a životního elánu,

Míša

Vzpomínka matky

V roce 2009 2. května byl krásný jarní den. Pro mě a moji rodinu však nejčernější den v životě. Syn Míša ve svých 30 letech, jinak vynikající řidič, jel na motorce s kamarádem na Slapy a ještě v Praze, pro nás z nevysvětlitelného důvodu, narazil při pomalé rychlosti 50 km do značky na silnici. A co dál – převezen na ARO. Volal nám jeho kamarád a v nemocnici se ta hrůza stala skutečností – zemřel. Zhroutil se nám svět. Zůstal jeho otec, starší bratr Martin a já – v té chvíli šílená matka.

Proč? Jak se to mohlo stát? Kromě amputované ruky, kterou se chytil za značku, neměl žádná další zranění. Tisíce otázek, tisíce výčitek. Kdo to zažil, chápe. Do pohřbu jsme byli jako spolek robotů. Ale co dál? Já jako ženská se utápěla v slzách, muž a syn se chovali úplně jinak. Pro mě nepochopitelně odtažitě – o Míšovi se nesmělo doma mluvit, ale vím, že jsme všichni hrozně trpěli. Malou berličkou se stala antidepressiva, aby člověk vlastně mohl existovat a nemyslet na to, že chci – tedy já – jít za mým klukem, který leží sám v osamělé díře. Koncem roku manžel, brouzdaje po internetu, narazil na web sdružení obětí dopravních nehod. A navázal kontakt. Snad to ani nemyslel vážně, když mi o tomto

sdužení řekl a poznamenal, že jsme pozváni na víkend do Nečtin u Plzně. A já, majíc sice hodně přátel, pochopila, že s nimi je to tak trochu na levačku. Hodně se jich odtáhlo, dost při setkání se mnou o Míšovi nechtělo mluvit – včetně mé sestry, což hodně bolelo. Tak tudy cesta nevede, chci se sejt s mámama, které také přišly o děti, potřebuji si s někým upřímně popovídat. A tak jsme s mužem na ten víkend jeli. Bylo nás tam 30? Možná, ani jsem moc nevnímala. A brečela, protože jsme byli v té bolesti nejmladší, prostě nejčerstvější. A tak jsem se i druhým vyhýbala a v pokoji brečela. Ale to přece nejde, kvůli tomu tam přece nejsme. Vždyť bolest mají všichni. A večer u táboráku jsem se dala do řeči se sousedkou vedle mě a najednou mi ona říkala vše, co jsem zažívala já – ale hlavně poslouchala ty moje zoufalosti. A tak mi došlo, že v tom fakt nejsem sama – i v představách, že nenávidím manžela, zdál se mi sobecký a studený. Ona tím prošla taky... A druhý den jsem dostala odvalu se bavit i s jinými účastníky. A to bylo něco, co

Dopravní nehody a jejich oběti

Dovolte mi nejprve připomenout vizi Nadace T-SOFT ETERNITY, která byla zformulována jejími zakladateli při vzniku k 1. 1. 2010:

1. Vymýšlet a pomoci realizovat projekty, které vyžadují účást více oborů, projekty, které by třeba samostatně ani nemohly vzniknou a v nichž vzniká nová kvalita na základě propojení různých přístupů k problému.
2. Účelem nadace je podporovat projekty zaměřené na vytváření kvalitativně nových vzdělávacích, komunikačních a kulturních výstupů založených na mezioborovém přístupu, synergii a netradiční spolupráci.

Záměr knihy Dopravní nehody a jejich oběti se pokouší zachovat výše uvedený formát a původní vizi. Primární rámec byl komponován tak, aby provokoval zúčastněné k zamyšlení a k diskusi nad daným tématem. Položených otázek je hodně, ale určitě mohou iniciovat i další, a to je rovněž záměrem tohoto projektu.

- Proč umírá stále (a často zbytečně) tolik lidí na silnicích a za volantů motorových vozidel?
- Proč je tomu tak, když se motorová vozidla i dopravní infrastruktura zdokonalují?
- Proč jsme svědky tragédií na silnicích, když systém výuky a přípravy řidičů je prezentován jako dokonalejší, náročnější a efektivnější?
- Proč umírá při dopravních nehodách tolik lidí, když úroveň zdravotní péče (včetně funkčnosti integrovaného záchranného systému, traumapéče i následné péče) je evidentně na vyšší úrovni než kdykoliv v minulosti?
- Proč se opakují stále stejné příčiny dopravních nehod?
- Proč je na jednom z předních míst příčin lidský faktor?
- Nezměnilo se něco v celospolečenské psychice naší společnosti?